

For så vidt angår risikoen for forveksling kræves det i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94⁽²⁾ og den deraf afledte retspraksis, at denne skal bedømmes ved en helhedsvurdering under hensyntagen til alle de relevante faktorer i det foreliggende tilfælde. Andet Appellkammer ved Harmoniseringskontoret fastslog, at disse faktorer var forskellige for så vidt angår deres karakter, formål og anvendelsesmetode, idet det argumenterede overbevisende herfor (den anfægtede afgørelses punkt 102). Kosmetik og smykker kan forbindes med den brede og samtidig mangfoldige modesektor, men det kan ikke dermed siges, at disse har en forbindelse til eller skal anses for at være af lignende art som de varer, der er indeholdt i klasse 18, 24 og 25.

Udstrækningen af virkningerne af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009⁽³⁾ til andre varer i klasse 9 (briller) og 14 (smykker, simili og ure) samt til toiletpapir (klasse 16) er alt for begrænset og er begrundet i formodninger fra sagsøgeren i sag T-357/09⁽⁴⁾, der ikke er godtgjort. Dette gælder i denne henseende så meget desto mere, idet der, som anført i selve dommens præmis 70 og 71, ikke kan godtages blotte hypoteser eller en anvendelse *per se* på særdeles velkendte varemærker, idet det er nødvendigt, at de fremtidige risici påberåbes og bevises, hvilket sagsøgeren ikke har gjort.

- (¹) Rettens dom af 27.9.2012, El Corte Inglés mod KHIM, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.
 (²) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).
 (³) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) (EUT L 78, s. 1).
 (⁴) Rettens dom af 27.9.2012, Pucci International mod KHIM — El Corte Inglés (Emidio Tucci), endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

Appel iværksat den 13. december 2012 af Den Italienske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 27. september 2012 i sag T-257/10, Italien mod Kommissionen

(Sag C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Den Italienske Republik (ved avvocati dello Stato G. Palmieri og P. Gentili)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Rettens dom af 27. september 2012, forkyndt den 3. oktober 2012, i sag T-257/10, Den Italienske Republik mod Kommissionen, vedrørende en påstand om annullation i henhold til artikel 264 TEUF af Kommissionens afgørelse af 24. marts 2010 K(2010) 1711 endelig vedrørende stats-

støtte nr. C 4/2003 (ex NN 102/2002), meddelt ved skrivelse af 25. marts 2010 SG Greffe (2010) D/4224, ophæves, og som følge heraf annulleres nævnte afgørelse.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den Italienske Republik har til støtte for appellen fremsat fire anbringender.

Den Italienske Republik har for det første gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF og af artikel 4, 6, 7, 10, 13 og 20 i forordning (EF) nr. 659/99⁽¹⁾. Retten begik en fejl, da den fastslog, at Kommissionen i den foreliggende sag kunne vedtage en ny afgørelse uden at iværksætte en ny kontradiktorisk procedure med deltagelse af Den Italienske Republik og de andre berørte parter.

Der er for det andet tale om en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF og af princippet om materiel retskraft. Retten burde have annulleret den nye afgørelse fra Kommissionen, for så vidt som denne indeholder den samme ukorrekte analyse, som allerede lå til grund for den første afgørelse.

Ifølge appellanten er der for det tredje tale om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og af artikel 1, stk. 1, litra d), og artikel 2 i forordning (EF) nr. 1998/2006⁽²⁾. Retten begik en fejl, da den fastslog, at de omtvistede foranstaltninger ikke var blandt de foranstaltninger, som i medfør af nævnte forordning ikke udgjorde statsstøtte.

For det fjerde tilsidesætter den appellerede dom artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/99 og proportionalitetsprincippet. Retten undlod med urette at anføre, at Kommissionens afgørelse pålægger tilbagebetaling af en fordel, som virksomheden i realiteten aldrig nød godt af.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1998/2006 af 15.12.2006 om anvendelse af traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EUT L 379, s. 5).

Sag anlagt den 21. december 2012 — Europa-Kommissionen mod Den Hellske Republik

(Sag C-600/12)

(2013/C 63/19)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Patakia og D. Düsterhaus, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Hellske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 og artikel 36, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF om affald ⁽¹⁾, og artikel 8 og 9, artikel 11, stk. 1, litra a), artikel 12 og 14 i direktiv 1999/31/EF om deponering af affald ⁽²⁾, idet den har opretholdt drift af en plads for kontrolleret anbringelse af affald (beliggende i Zakynthos i regionen Kalamaki på lokaliteten Gryparaiika), der ikke opfylder alle de betingelser og krav, der følger af EU's miljølovgivning. Endvidere har Den Helleniske Republik ved at forny godkendelsen af driften af deponeringsanlægget uden at iagttage proceduren i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾ ligeledes tilsidesat sine forpligtelser i henhold til denne artikel.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- De græske myndigheder har tolereret opretholdelsen af driften af et deponeringsanlæg, der nu er overfyldt, og har ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til sikring af den nødvendige udvidelse af kapaciteten (eller af anden løsning på problemet) inden den 31. december 2015 (fristen for de fornyede miljøkriterier) eller indtil et nyt deponeringsanlæg er funktionsdygtigt i Zakynthos.
- De græske myndigheder har ikke truffet alle de udbedrende foranstaltninger, der er nødvendige til løsning af et betydeligt antal problemer, som fremgår af forskellige inspektionsrapporter (25.10.2011, 26.1.2010, 26.10.2009, 11.5.2009, 6.2.2009, 26.8.2008, 13.4.2007, 8.12.2005, 7.1.2005 og 14.12.1999) og har tolereret opretholdelsen af driften af deponeringsanlægget til trods for problemerne.
- De græske myndigheder har ikke udfærdiget og vedtaget den nødvendige overgangsplan for Zakynthos deponeringsanlæg og har heller ikke ansøgt om fornyelse af godkendelsen af deponeringen af affald, herunder en vurderingsplan for eventuelle risici.
- Det følger heraf, at de ikke har efterlevet forpligtelserne i henhold til artikel 13 og artikel 36, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF om affald eller artikel 8 og 9, artikel 11, stk. 1, litra a), artikel 12 og 14 i direktiv 99/31/EF om deponering af affald.
- Desuden har de græske myndigheder med fællesministeriel bekendtgørelse af 18. juni 2011 forlænget varigheden af miljøkriterier (som udgør grundlaget for driftsgodkendelsen) for deponeringsanlægget indtil den 31. december 2015 uden at gennemføre en behørig vurdering af virkningerne i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF.

Appel iværksat den 27. december 2012 af Greinwald GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 10. oktober 2012 i sag T-333/11 — Nicolas Wessang mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Greinwald GmbH (ved Rechtsanwältin C. Onken)

Andre procesdeltagere: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Nicolas Wessang

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- I. Dom afsagt af Retten den 10. oktober 2012 i sag T-333/11 ophæves for så vidt som der deri blev givet sagsøgeren medhold.
- II. Dom afsagt af Retten den 10. oktober 2012 i sag T-333/11 ændres således at Harmoniseringskontoret frifindes i det hele.
- III. Nicolas Wessang tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den appellerede dom tilsidesætter retstanken i artikel 7, stk. 1, litra b) og c) i EF-varemærkeforordningen ⁽¹⁾, idet det i dommen lægges til grund, at der er en forhøjet risiko for forveksling på grund af den begrebsmæssige overensstemmelse mellem ordene »foods« og »snacks«. Ifølge varemærkeforordningens artikel 7, stk. 1, litra b) og c), er tegn uden fornødent særpræg og beskrivende tegn udelukket fra varemærkeretlig beskyttelse. Overensstemmelser i tegnbestanddele, der ikke har særpræg eller som er beskrivende, kan derfor ikke begrunde eller forhøje en risiko for forveksling.

Det følger deraf, at for at der kan være tale om risiko for forveksling skal der foreligge et muligt indgreb i varemærkernes oprindelsesfunktion. Det er dog kun tegn og bestanddele af tegn, som har særpræg, der har en oprindelsesfunktion. Hvis en tegnbestanddel ikke har nogen oprindelsesfunktion, kan der heller ikke gøres indgreb i denne funktion ved anvendelse af en lignende tegnbestanddel i et yngre varemærke.

⁽¹⁾ EUT L 312, s. 3.

⁽²⁾ EFT L 182, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 206, s. 7.